

Cvetje na grob nepozabnemu učitelju dr. Ivanu Lahu

Odšli ste za vedno... Vaša plemenita duša je zahrepenela po čisti, neminljivi Lepoti in pomladni vetrovi so jo na svojih lahkih krilih odnesli daleč, daleč... Spremljali so jo naši solzni, žalostni pogledi. Toda — ali ni srečna, ko se je znebila vseh okov in hiti, prosta in svobodna, soncu naproti?! O, in še kako srečna! — In me? Me jočemo, gospod profesor! Prekruta se nam zdi smrt, ki Vas je iztrgala iz naše srede in za vselej zatemnila Vaše oči, ki so tako lepo sijale, in onemela Vaša usta, ki so nam govorila s tako mehkim, toplim glasom. Zapustili ste nas... O, in me smo žalostne, neutolažljive! Kako bomo brez Vas, kako?... Dve leti že niste več prihajali med nas, a me smo še vedno upale, trdno upale, da se Vam bo zdravje zboljšalo in da boste spet prišli in nam dajali od svojih zakladov, nesebično in požrtvovalno, kakor ste dajali včasih! Toda naše upanje se ni izpolnilo! Ni Vas bilo več! — Saj kar nečemo in ne moremo verjeti, da je bilo zadnjikrat, ko smo Vas gledale na mrtvaškem odru med cvetjem in svečami. Tako spokojen, srečen je bil Vaš obraz! Čakale smo, da boste zdaj zdaj odprli svoje ljubeznive oči in rekli, da so bile vse to le grde sanje, da živite, da ste zdravi, in da ostanete še dalje pri nas! A čakale smo zaman! Vaše oči so bile zaprte za vedno. Nikdar več jih ne bomo videli! In to nas boli, tako zelo boli...

Kako rade smo hodile tudi k Vaši ruščini! S kakšno ljubeznijo ste nam pripovedovali o Rusih, naših slovan-skih bratih, in o njihovi zemlji in umetnosti. In nam, ki smo se rodile že v svobodni domovini, ste šele Vi, ki ste toliko pretrpeli za naše osvobo-

jenje, pokazali, kako bogate smo, kako srečne in ponosne moramo biti na svoj dom. Naše mlade duše so srkale Vaše besede, Vaši ideali so postali tudi naši! Rade smo Vas imele! Kosale smo se, katera bo več znala, katera bo lepše čitala, in Vaša pohvala nam je dala vedno novih moči, vedno več veselja in navdušenja. Nikdar ne bomo pozabile razrednih slovstvenih proslav, ki ste jih imeli tako radi. Ponosne in srečne smo bile, če smo lahko sodelovale. To je bilo več kakor šola, o, koliko več! Vi takrat niste bili učitelj, me ne učenke. Bili smo družinica, ki bi ji vsak lahko zavidal. Vi ste razumeli naše mlade glavice, me pa smo skušale razumeti Vas in Vam slediti k lepotam, ki ste nam jih odkrivali.

Zdaj pa ste odšli, gospod doktor! Odšli za vedno! Ne bo Vas več k nam! Ne boste nas več bodrili in nam dajali smernic za življenje! Le zakaj že tako zgodaj, prezgodaj? Toliko bi nam imeli še povedati, toliko bi Vas še rade vprašale...

Ko smo Vam poslednjič pogledale v plemenito obličje, smo umolknile. Taka sreča, zadovoljstvo in pokoj so bili na Vašem obrazu, da smo ostrmele. Kakor da nam hočete reči: »Zbogom, dekleta! Odhajam v lepše kraje! Privoščite mi ta pokoj! Tam od daleč, od daleč vas bom gledal in vam dajal moči! Mislite na moje besede, ljubite domovino, hodite neustraseno svojemu cilju nasproti!«

Dragi gospod profesor! Rade, iz srca rade Vam obljubljam, da se bomo ravnale po Vaših besedah, da bomo hodile po Vaših potih, da bomo prave Vaše učenke, vredne svojega plemenitega učitelja! Počivajte sladko! Med nami boste večno živeli!

Tatjana Blenkova

